

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. IX. KÖTET.

21. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. MÁJUS 25.

Hol a becsület?

Hir és becsület van koczkára kivetve,
Vitatja akárhány s kevés hivatott:
Ez — félti hatalmát, az — görnyed elötte!
S az utra vakon lép, mely már kiszabott.
Urak, ne tovább így! — istenemre mondom!
Szégyent mi ránk e vita hozott;
Kaczag a világ e léha hóborton
És tiszteli — jobban mint mi — Kossuthot.

Szégyen e hazára, e népre s reátok,
Ily káromolásra, hogy volt alkalom,
S meddő vita végén is tétlenül álltok,
Hajolva, ha szól a gőgös hatalom.
Kihalt-e az érzés magyar szívetekben?
Nem bánt-e a példa? — a szent fészület.
Vagy rongy-e ma már széltől a mely lebben,
A régi, a féltett magyar becsület?

A nép — noha nézi — oh nem, nem így érzi,
Szívében a hála vert mély gyökeret,
Fullánk szavatok is e hű szívet vérzi,
Melyet «idegen» már kinzott cleget.
Jusson eszetekbe, hogy egykor e nemzet
Követte vezérét és nem habozott;
És senki e névről babért soh'se téphet,
Megvédeni kész még e nép — Kossuthot!

Oh, szégyen ez alku s vétkes a ki kezdte,
És átkozott az, ki fűzi tovább!
Szünjön meg a szó már, mert az lesz a veszte,
Sáros lesz a köntös, ha éri a láb.
Fehér a lepel még! Kossuth neve rajta!
Mocsoktalanul — nép! — őrizd e nevet;
Ott fönt ha eladják, a nép soh'se adja
S kiáltsa feljűk: — Hol a becsület?

J. Virág Béla.

Botor-megye.

— Levelek a nyaralóból. —

II.

De nemcsak Jupiter, hanem Minerva istenasszony is meglátogatta egyszer a botorhelyieket. Szerette volna tudni, hogy micsoda okos dolgon törhetik a botorhelyiek a fejöket, hogy mindig hallgatnak s csak a bajuszaikat babrálják.

Oda érvén, összehívta Minerva az ő hü botorhelyieit: «mondjátok meg nekem, hogy ugyan micsoda nagy gondolat emészt benneteket?» Hanem a botorhelyiek nem feleltek, csak meghajtották magukat mélyen és kinjukban izzadtak; egy, a kiről az volt a vélemény, hogy ez a város szája, szólni akart s megmondani, hogy a botorhelyieknek «szomorú a lelkük mind halálig», de utoljára sem mert szólni s még jobban izzadt, mint a többi.

— Mondjátok hát, hogy mi a kívánságotok? — szólt az istennő, mindenképen szavukat akarván venni s türelmetlenségében már toppantott is a lábával.

Erre valahonnan megszólalt egy szózat, a mely egész érthetően ezeket mondá: «Hej, be jó lenne most egyet aludni!»

Minerva kegyesen elmosolyodott; magok a botorhelyiek sem bírták magukat visszatartóztatni s olyan mosolyra derültek, mint a bolondos Matyi, mikor fűgét mutatnak neki.

Attól az időtől kezdve nem zaklatták a botorhelyieket kérdésekkel.

A botorhelyiek mai napság is áhitattal emlegetik ezt a történetet, nemcsak a jövő nemzedék nagyobb épülésére, hanem a történetbúvárok nagyobb okulására is, a kik még mai napig sem mondtak le arról a lehetőségről, hogy Botorhelynek és Botor-megyének története van. Az itt átütöző tudósoknak készségesen mutogatják azt a házat, a melyben Jupiter szállva volt s a melyben az aláírta azt az okmányt, a melylyel a város nevét megváltoztatta. Ez a téma oly kedves a botormegyeiek előtt, hogy az alispánnak tatár szószal leöntött mentéje után erről szeretnek a legtöbbit beszélni. S ilyenkor mindig olyan mosoly vigyorog ajkaikon, mint mikor Minervával beszéltek volt.

Nem különben szeretnek a botorhelyiek elbeszélgetni különféle főispánjaikról. Voltak jó, és voltak rossz főispánok — csak ostoba főispán nem volt egy sem, mert hiszen az mind nagy úr! Különösen volt egy felejthetetlen főispán, gróf Kárbunkulus. Ez a mint lejött Budapestről Botormegyébe, első dolga

volt: lefeküdni, fülére húzni a paplant s úgy aludt vagy négy esztendeig. Csak akkor ébredt fel és törülgette szemét, mikor állásától felmentették.

Azután volt egy másik főispán, gróf Tekergeő, a ki félesztendő alatt majdnem a feje tetejére állította az egész vármegyét. Ez maga elé hívatta a botoriakat s azt mondta nekik:

— A ki oppozíciót mer csinálni, a ki a küszöbön álló képviselő-választásnál nem a kormány jelöltjére szavaz, azt kriminalis perbe fogatom.

— «Mi aztán el se mentünk szavazni, nem az, hogy oppozíciót csináltunk volna, uram, — a melyről különben sem tudtuk, hogy mi az? és hogy keljen csinálni?» — teszi hozzá az elbeszélő.

Derék gróf Kárbunkulus! a botorhelyiek szemeiben még most is hálakönyök serkedeznek, ha rád gondolnak! Az volt ám a szép idő! milyen béke, milyen nyugalom, milyen jó alvás! Nem régiben össze is gyűltek a botorhelyiek a városházán, meg akarván hányintetni, hogy nem kellene-e gróf Kárbunkulusnak valamely emléket állítani? de a tanácskozásból nem lett semmi sem, mert mindegyik rest volt elsőnek felállni s a tervet előadni, mindegyik arra várt, hogy majd csak a készhez szóljon hozzá, végre megunt a valamennyi a várakozást és haza ment.

Beszélnék aztán még egy igen jó emlékezetű, veres hajú főispánról is, a kinek az összes érdeme abban állt, hogy a haja vörös volt s a botormegyeiek azzal ijesztgették a gyerekeiket: «ha nem viselitek jól magatokat, elvisz benneteket a veres hajú főispán».

S az átütöző hisztórikus, archeologus és más efajta tudós felírja jegyzőkönyvébe ezeket az aprólékosságot és visszaütözva Budapestre, benyújtja az általa gyűjtött ezen adatokat a tudós akadémiának. De hiába akarnak a tudósok Botormegyén kifogni: ezekből a matériálékból soha sem lesznek képesek a Botormegye és Botorhely történetét megírni. Botorhelynek nem lesz históriája, mert azon már kalácsot sütöttek.

Abban az időben, mikor én Botormegyében virágomban voltam, a főispán kopasz volt, mint egy tők s a főjegyző is kopasz volt, mint egy tők. A törvénytészéki elnököknek ugyan meg volt még a haja, de olyan különös formája volt a fejének, hogy első, sőt utolsó látásra is kopasznak látszott.

Mikor aztán ezek a kopaszok és pseudo-kopaszok összetalálkoztak, olyan beszélgetéseket kezdtek Botormegye érdekében, hogy azt hallgatni nagyon épületes volt.

— Ugyan Jóska, — szól példál a törvényszéki elnök a főjegyzőhöz. — nem lehetne a hajdúdat kiküldeni a mezőre, hogy egy pár foglyot löne nekem; — az olyan jó puskás.

— Persze, hogy jó puskás. Majd kiküldöm, — felelt a főjegyző.

— Mert a szakácsnének azt mondja, hogy ő valami új készítési módját találta ki a fogolynak, — magyarázta az elnök úr.

— Oh, a fogoly mint fogoly, de milyen jól volt az a pisztráng elkészítve, a melyet a főispán úr ő méltóságánál ettünk, — bókol az alispán a főispán-nak, a nyelvével csettentve hozzá.

O méltósága felelet helyett csak elmosolyodik, de olyan szélesen, mintha egy egész görögdiányt akarna egyszerre bekapni.

— Hja, azt a kincstári uradalmi tisztartó úr küldte ő méltóságának, — jegyzé meg a törvényszéki elnök úr és sóhajtott.

Ezt a sóhajtást észre véve, a főispán megint elmosolyodott, az alispán gyöngéden, trefásan megveregette a törvényszéki elnök úr telhetetlen hasát, a főjegyző pedig röptében elkapva a főispán úr mosolygását, hahotára fakadt, a mely olyan hangú volt, mint egy csikó nyerítése.

Azután felmentek a «hivatalba», a hol együtt volt megye és törvényszék. Kiki a maga hivatalos helyiségébe. «Van-e valami aláírni való? Irnok urak, ide az aláírni valókat, gyorsan!»

S miután az aláírni valókat aláírták, a kopaszok megint elmennek, mint a kik roppant terhes munkát végeztek ma. Egyenesen valamelyikük lakására, a hol már fel volt terítve egy kis «charapni való».

Hanem az még jó, mikor a közügyekben ilyen egyetértéssel fáradoznak. De ha mélyebben belé ereszkedtek az ügyek elintézésébe, jaj volt annak a közügynek. Például valamelyik szolgabíró bejelenti, hogy a Botorvának ez s ez a hidja korhadt és rajta átjárni veszedelmes.

— Hát mit csináljunk? — kérdi az alispán, — talán írjunk a községi előljárásnak.

— Irni nem árt, — mondja a főjegyző, kötelességének tartván, mint főjegyző, hogy az irás mesteriségét ne dehonesztálja.

— Bátor vagyok megjegyezni.... szól közbe mal-à-propos a szolgabíró.

— Ne jegyezzen meg semmit, szolgabíró úr, — szólal meg az alispáni tekintély, — irni fogunk, punktum. Hiszen talán csak tudunk még irni.

S azután mindennap, mikor valami aláírni valót hoztak be az alispán urnak, ez mindig megkérdezte, hogy «ez talán az átirat a községi előljáráshoz a rossz híd ügyében?»

Az irnok pedig, a ki az iratokat behozta, mind-egyikre rámondta, hogy «igenis az!» nehogy az alispán úr tovább kérdezősködjék s felvilágosításokat kérjen. Az irnok úr volt a legpraktikusabb ember köztük: sajnálta a hiába való idővesztegetést.

Ifj. Kakas Márton.

A kaszárnyából.

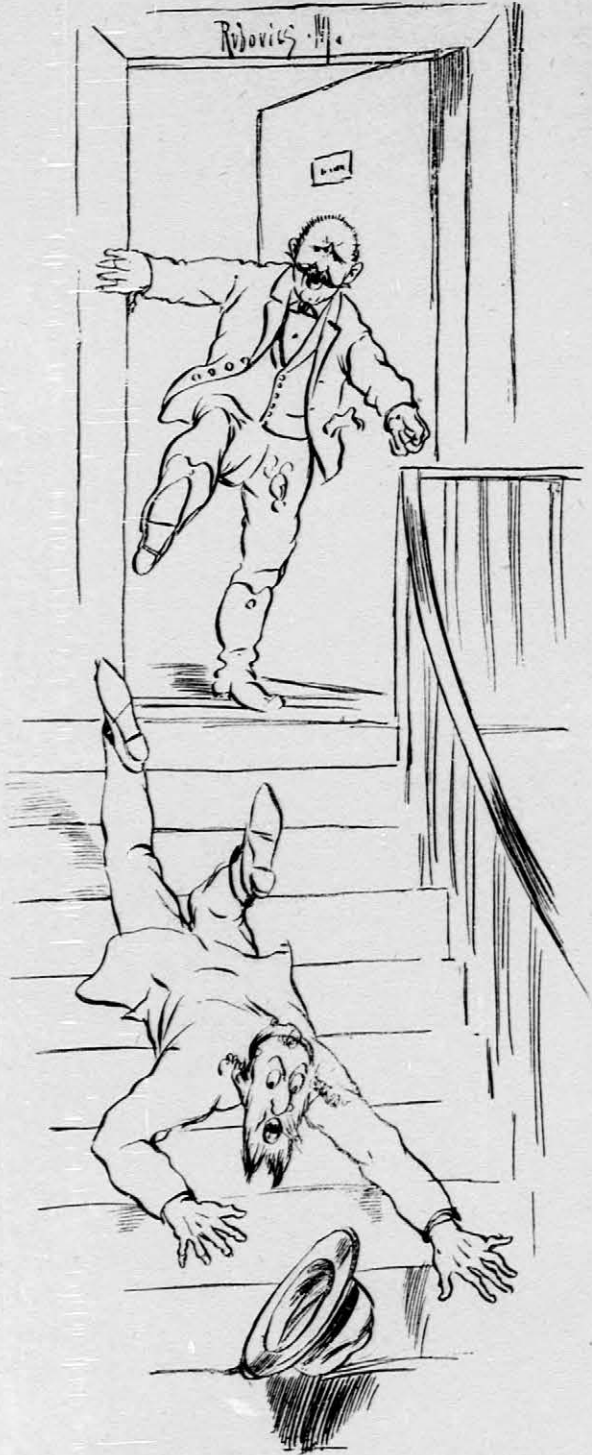
Magyarázza káplár úr Csutak, hogy miképen kell tisztelegni a katonának, ha véletlenül az utcán «az császár» hintójával találkozik. Magyarázat után meg akarván győződni, hogy megértette-e a dolgot infanteriszt Kuczug, azt mondta, hogy most ő lesz «az császári» kocsi, és elindulván, jött Kuczug felé, — de az nem mozdult. Mérgesen elibe áll káplár úr Csutak:

— Hát te kutya fülü, mért nem mozdulsz, mikor látod, hogy jön az császári hintó!
= Mer' nem ül benne senki.

Mi köze hozzá?

Salamon nem mer már a tekintetes Gombár Máttyás úrhoz felmenni az adósságot kunyorálni, hát felküldi a bátyját, Áront. Ez aztán nem a saját lábán jön le az emeletről.

Panaszkodik a Salamon öccsének.

— Hát te hagytad magad? — kérdi Salamon.

— Vi hajszt hattam magam? mért ne hattam volna magam, hiszen nem nekem adós a Gombár ör!!

Mese.

Tanácskozni gyűltek össze
Egy izben a derék macskák,
Hogy a birtok-ügyeiket,
Megbeszéljék, rendbe hozzák.

«Mennyi illet engem s téged?
Harmadikat s negyediket?»
A ki volt az előadó,
Ilyen kérdést penderített.

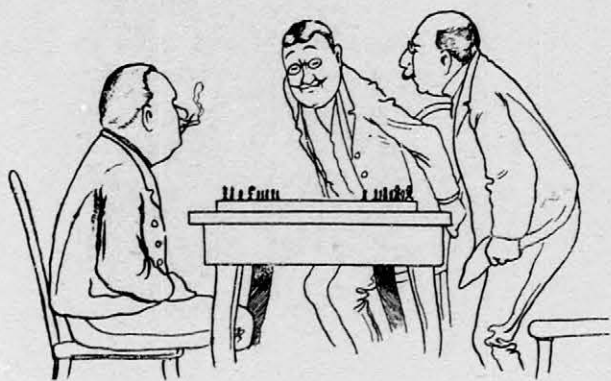
Volt ottan szó rászületett
Ösi jogról s más egyébbrül,
Az üzleti ügyességet
Szinte' nem egy monda érvül.

Végezetre szólt az elnök,
És a vitát ketté töré:
A ki mennyit meg bír fogni,
Elszikarni: az az övé.

Aesopus.

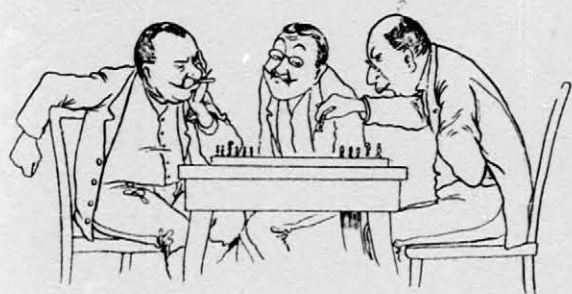
A sakk-kibicz.

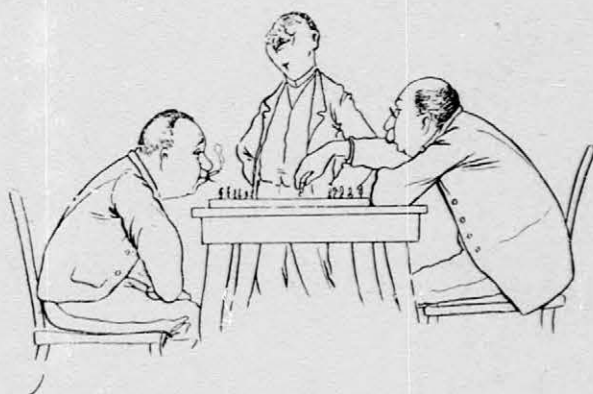
1.

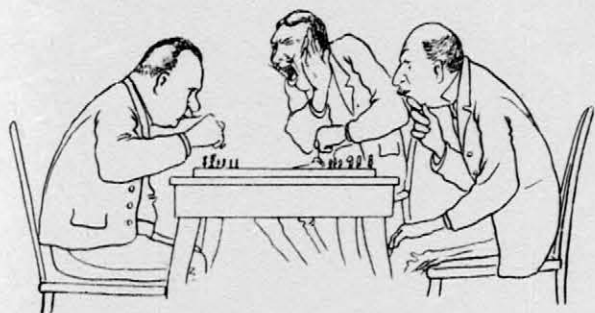
4.

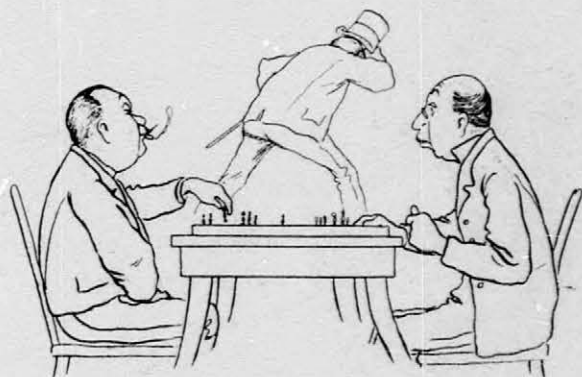
2.

5.

3.

6.

A mai

festő-művész

és fotografus.

Almodó.

Telisteli ideállal
Mindig álmodott,
Semmit sem bírt, ámde annyi
Édes alma volt.
Nem törődtek véle, a míg
Gyötré honfi-bú,
Bár maga is úgy nyomorgott,
Szegény jó fiú!

Hitt még derék jellemekben,
Látván érdemet
Tuczatszámra koszorúzni,
Fellelkedett,
S tett dicsőn, mint szive érzett,
A világ hiú, —
Kenyeret se kapott érte,
Szegény jó fiú.

Hitt a szellem értékében,
Mondá: többet ér
Szellemi kincs minden pénznél,
Mert az mindig él.
S igaza volt, mert e gyötrő
Kincs, mint fát a szú,
Csak őt magát emészté föl —
Szegény jó fiú!

Hitt az igaz szerelemben,
Bár az emberek
Kegyetlenek voltak, *egy szív*
Gyógyít száz sebet.
S most, hogy meghalt, emlegetik,
— Egész nép tanú —
Csak ez *egy szív* feledé el...
Szegény jó fiú!

Haan Béla.

Bölcs bolondságok.

Tetszés a művészet dajkája.

*

Az orvos néha veszedelmesebb mint a betegség.

*

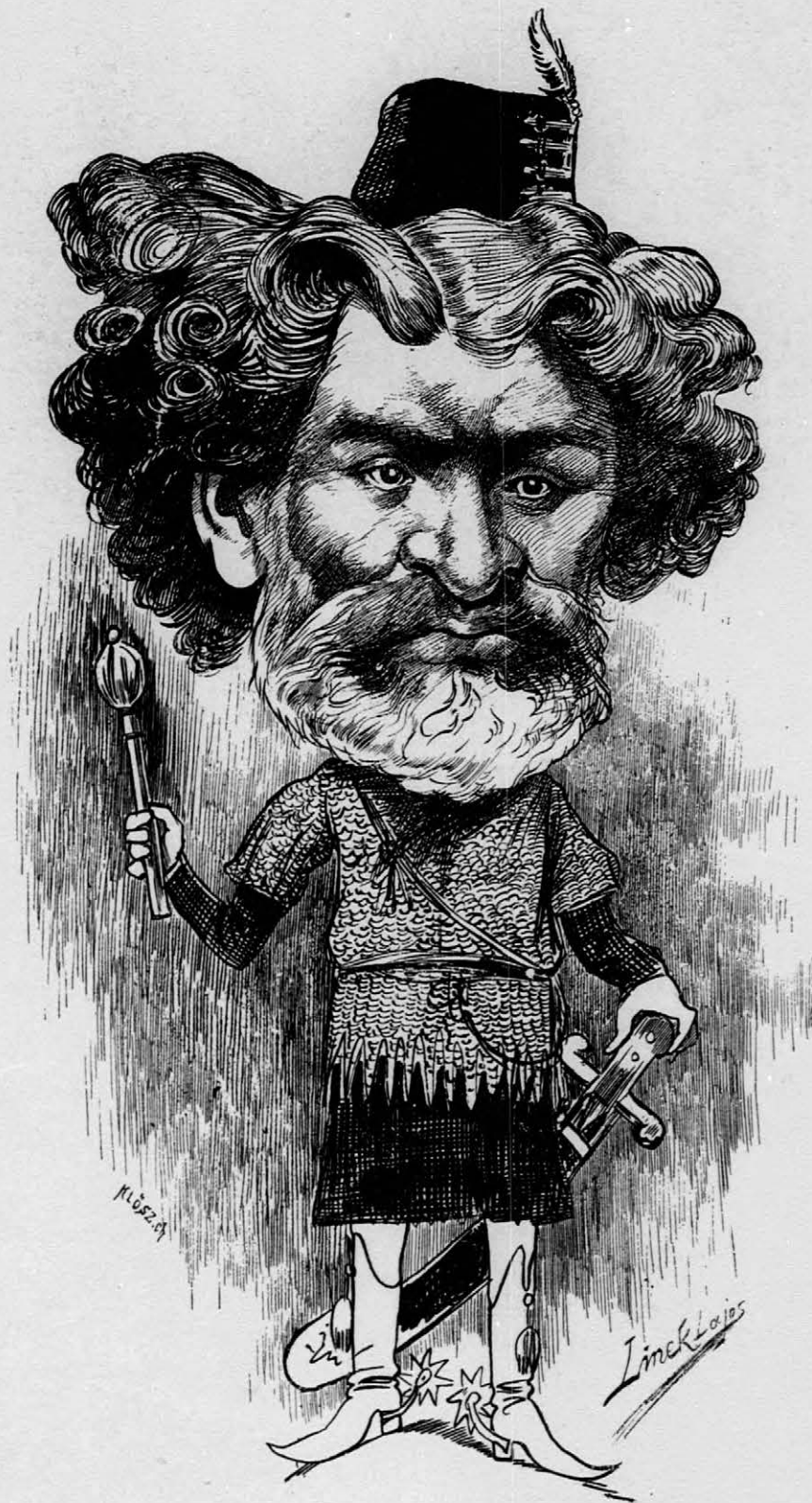
Furesa az a pirosító, hogy épen az nem tud tőle elpirulni, a ki pirosítja magát.

*

Minden kulcs és zár az emberi becsületesség iróniája.

Dr. Morgó.

Hireseink.

Thaly Kálmán.

Eltévesztette a lelkém.

A kis lányok gratulálnak a nagymama neve-napjára. Laczika mondja a verset:

«Szeretett nagymama, Tisztelt nagy-asszonyunk — —

Itt megakad s kis szünet után rávágja, hogy:

«Böréből ad eszimat, Jó teje is vagyon . . .»

— Mi ez, kisasszony? — dörren a nagymama, a nevelőnőre.

— Oh, kérem alásan, egy nap tanulta a köszöntő verset is, meg a kecskéről szóló versikét is... hát összetévesztette.

Falusi kép.

A vasárnap délutáni istentisztelet után a templom előtt csoportosul össze apraja-nagyja ősi szokás szerint. Külön a legénye, külön az asszonynépség.

A legények betyárosan félrecsapják kócsagos kalapjaikat, pipára gyujt egyik-másik és megered a szép szó.

Bodnár Miska csak félfüllel hallgat oda. Egészen más gondja van neki. Hogy ne, mikor a Garosék Zsuzsija úgy kiczifrázta magát ma, hogy még maga a király se látott különb fehérsépet; nem hiába bolondul utána a falu legénye és nem hiába varkja a fejét Bodnár Miska. Olyan helyes kis lány ez a Zsuzsi; olyan kedves az arca, mint a

kajszin-baraczk rózsaszín bársonya s mint a piros cseresznye, ha megérett, olyan a duzzadó ajka, mely csak nevetésre és csókra termett. Hát még az a gyönyörű termete, azok a fehér teljes karok és aztán milyen keblek feszülnek a piros pruszlik alatt, mit egy kissé nagyon is ki találtak vágni, úgy hogy kivillog egy kicsit az a gömbölyű hófehérség; már az igaz, a Zsuzsi legszebb leány a faluban.

Miska szemére csapja a kalapot és nekibátorodva kiáltja oda:

— Hallod-e, Zsuzsi, mit mond a világ?

— Zsuzsi megfordul és félválról veti oda:

— Nem az én gondom!

— De rátartó vagy galambom! Azt is beszélük, hogy már nálad is kukorékolt a kakas.

— Ha is, nem kendnek!

Miska e válasza elhallgat és dühösen pedri a bajuszát. Már nem egyszer történt, hogy szóba állott a Zsuzsival, de ez mindig lepipálja; olyan büszke lány az mint a püspök lova, nem lehet hozzáférni.

Pedig ha tudná a Zsuzsi, hogy milyen szerelmes beléje a délczeg legény, bezzeg nem paczkázna úgy vele.

Zsuzsi fogta magát és szép lassan elballagott hazafelé, olyan helyesen rakta a lábait, hogy Miska két szemének ugyancsak volt dolga: még négy szem is kevés lett volna, úgy nézett utána.

Egyszerre csak ötlött valami az eszébe, mert azt se mondta a körüláldogáló legényeknek, hogy befellegzett, hanem szépen ott hagyta őket és ment egyenesen csak arra, a hol Garos Zsuzsiék laknak.

— Vagy igen, vagy nem! gondolá magában.

Elszántan, csörömpölve sarkantyúival lépett be a pitvarajtóba. Csakugyan, a Zsuzsi ott ült már a lóczán, fejét kezére hajtotta és úgy látszott, mintha valamin nagyon törné az eszét. A sarkantyúpöngésre hirtelen felugrik és nagyon elpirul, mikor ráösmér Bodnár Miskára.

— Az édes apámat hiába keresi itthon, ha azt keresi! — mondja egy kicsit félénken a Zsuzsi.

— Az édes apádat bánja az ördög, nem azt keresem.

— Tán édes anyámmal akar beszélni? Az meg a Kovácsékhoz ment.

— Én tőlem mehet akár a....

Itt valami gorombaságot akart kivakcantani a Miska, de még jókor észrevette magát.

— Nem az anyádho' jöttem!

— Hát akkor mit akar?

Miska elkezd pödörni a bajuszát.

— Zsuzska te, nem tudnál te engem szeretni?

— Nem én! — pattan ki nyomban a kaczkias kis lány.

— Nem-e?

— Nem én?

— Már miért?

— Hát csak úgy!

Ez az argumentum sehogy sem fér Miskának a fejébe. Váltig is nézi ujján a gyűrűt, mintha abból akarna kicsalni egy kis bátorságot.

Zsuzsi pedig bemegy a belső szobába és úgy tesz mintha valamit rakosgatna az asztalon.

Miska bemegy utána:

— Zsuzska te, adsz-e csókot?

Erre a kérdésre már felnéz a leány; (no hiszen, ha csak arra fáj a foga, majd lesz az is ne féljen!)

— Micsoda??

— Azt kérdezem, hogy nem adnál-e csókot, ha szépen kérnék?

— Dehogy nem; ott a seprünyél, majd annak a végét fogja mindjárt megcsókolni Kell-e?

No ezt jól adta neki.

Hanem Miska nem ijedt meg.

— Ha nem adsz, veszek!

Zsuzsinak már szikráznak a szemei.

— Azt szeretném én látni!

— Meglátod!

— Csak rajta! Próbálja csak! Hanem előbb nyissa ki az ajtót, hogy jobban szaladhasson!

— Nem én, inkább becsukom!

— Zsuzsi türelmének vége szakadt. Arcza kipirosodik és két kezét csipejére téve harci állásba helyezkedik.

Miska előre lép.

— Ölemre rózsám, csókolj meg galambom!

— Ha kedves az élete, hagyjon békét! — kiált hevesen a Zsuzsi. — Úgy vigyázzon, ha hozzám lép, itt hagyja a két szemét....

— No hát, itt hagyom, punktum... — válaszol Miska s hirtelenül átkarolva szabadkozó leányt, úgy összeviszza csókolja, hogy soknak is elég.

Zsuzska pedig avval a gömbölyű karokkal átfonja a Miska derekát és avval a forró cseresznyeszájával olvasatlanul adja vissza a sok édes csókot.

Csak aztán lélegzett egy nagyot pihegő kebléből és szerelmesen sügja a boldog Miska fülebe:

— Hát miért nem jutott ez már előbb eszedbe?

Makranczi.

Ez is seft.

— Ezek okosak, nevelő ór; ingyen felakasztanak az embert és kapnak érte a belépti díjból a pénz.

Különböző öngyilkosok

— à la fővárosi lapok. —

Herczeg, gróf, báró. «X. Y. egy szerencsétlen pillanatban önkézével oltotta ki életét».

Magánzó, tőkepezés. «X. Y. sajátkezüleg vetett véget életének».

Hivatalnok, kereskedő. «X. Y. öngyilkos lett».

Hordár, napszámos. «X. Y. ma reggel felkötötte magát».

Nem ülhet fel.

— No Bandika ülj oda a Károly bácsi ölébe.
 = Hova üljek, mikor már ott ül egy?

A vádlottak padján.

Bíró. (A vádlotthoz.) Mondja csak barátom, hogyan támadt a tűz, melynek súlyos gyanúja egészen önt terheli.

Vádlott. Hát úgy történt kérem alázattal, hogy volt egy szivarom meg egy szál gyufám. A gyufával meggyújtottam a szivart s aztán...

Bíró. (Közbevág.) Az lehetetlen! *egy* szál gyufával egy kir. szivart meggyújtani, mit gondol ön; ezzel a vallomással csak súlyosbitja a helyzetét.

Nem vesz rózsát.

— Ugyan kérem tessék rózsát venni annak a szép naccságának.
 = Hagyja el lelkem, hisz' ez a feleségem.

Enyhítő körülmény.

Úgy ütötte kupán Dagos Marczy Vékony Mihályt, hogy ez rögtön szörnyet halt.

A bűnügy tárgyalásán azt kérdi a bíró a vádlottól, hogy tud-e maga mellett valami enyhítő körülményt felhozni?

— Igenis tudok; mégpedig azt, hogy Vékony Mihálynak mindig az volt a kívánsága, hogy bárcsak egyszer hirtelen halállal múlna ki!

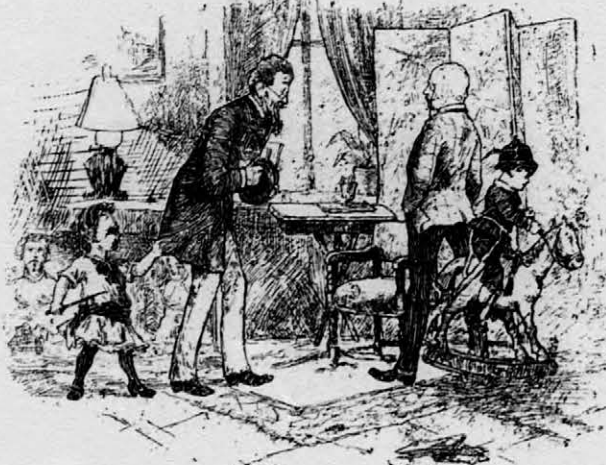
Ha már meg kell halni.

Egy gyógyszerész a leányát a segédje ölében találja.

— No barátom, — szól a gyógyszerész, emelve a polcra egy üveget, — itt ez a mérég: most vagy beveszi ezt nyomban, vagy pedig feleségül veszi a leányomat.

— Jól van, főnök úr, ha már így is, úgy is meg kell halni, hát elveszem a leányát.

MINEK TANULT?

Kalligráfus. Egy kis másoló munkát kérnék tekintetes ügyvéd úr. Gyönyörű irásom van, de hát olyan kevés munka akad, a mit kalligrafice kell írni.

Ügyvéd. No lássa, hát minek tanult meg olyan szépen írni?

EPIGRAMMOK.

Szép a szemed, szebben nem csilloghatna zaphyr sem. —
 Birlak ugyan, de szemed adni nem adhatom el!...

*

Jajgat a kis Ovid, mert verse miatt kikapott jól. —
 Sok «kis Ovid»-nak most jajgat a verse nagyon!...

*

Négy szemet is hord orrán oly sok dandy, gavallér, —
 Mégis az orránál látni tovább nem akar!...

*

Sok zseniál *műtő* most, nem járt bár soha cursust, —
 A Wertheimoknál nagyszerűnek bizonyult!

Erdélyi Zoltán.

BORKORCSOLYÁK.

Szemoros. No látod Miska, betesszük neked ezt az üveg szemet, aztán senki sem fogja észrevenni, hogy az egyik szemed hiányzik.

Miska kocsis. Mit ér nekem az üveg szem: azt a legközelebbi verekedésnél mindjárt beütik.

Tanár. Ej, Strausz, Strausz! maga is úgy tesz, mint a névrokona; az is eldugja a homokba a fejét, hogy a tanár meg ne lássa.

— Ugyan mivel kellene meglepni a születése napján a mi Béla czimboránkat.

— Én bizony nem adok neki *semmit*.

— Te, figyelmeztettek, hogy *semmije már van*.

E. Z. (Jnkvez.) A nagy szorgalom a híres csillagban szives köszönettel méltányoltatik. Kérjük továbbra is! — **Siculus.** A múlt évi első kötetet majd összeszedjük s alkaimilag talán átadjuk, hiszen gyakran megfordul mi felénk: benézhet hozzánk egyszer! **J—cs J—f.** (Bpst.) Ajánlközását szivesen vesszük, de a «Javulás» helyett másat várunk. — **Eő—i Gy—a.**

A «Falusi élet» dicsőítése meg fog jelenni! — **D. Zs.** Az «Életre hívás» jó gondolat, de ebben a formában nem használhatjuk, mert paródiája lévén a «Tetemre hívás»-nak, ennek a rithmusát szigorúan meg kellett volna tartani, nemcsak a sorokban, de a verslábakban is. — **Kálmus.** Fele részben jó, fele részben ríges-régi. — **F—ó J—f.** (Bpst.) Bevált; talán csakugyan meg is rajzoltuk, — bár rajz nélkül is eléri a kívánt hatást. **Cs—y L—s.** (Bpst.) Megálljon csak! kiadunk rajta! Ön, mint fiatal házaspár, így énekel a feleségéről:

... jóság és báj mellett
Azt hihetém, hogy anyalka,
De látszat csal, a mint mondják, —
Mert rosszabb ő, mint száz kofa

S ön, ki ilyen kriminális rossz verseket ír, még kiméretet vár a feleségétől? — **H—a B.** «Mujkosék szerelme» nem a Mujkosék guszta szerint való. Mélyebb humor, *igazabb élet* jellemzik őket. — **V—i Gy—a.** Majd kikeressük azokat a verseket. A szives üdvözlöt hasonlival viszonzozzuk. — **M—n M—ó.** A beküldött rajz-próbák után nem biztathatjuk. Az «Üstökös»-nél, a hol olyan mestere van a karikatúráknak, mint Linek, s olyan utólérhetetlen művésze a humoros rajzoknak, mint a mi anonymus E—l—ünk, bajos is a konkurrenzia. — **O. F.** (Bpst.) A rajz-témákat átadjuk valamelyik rajzolóinknak. — **Dáni.** Talán egy pár rajzzal tesszük vonzóbbá a tárgyában nem egészen új történetet.

Több kéziratról jövőre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.**

Megnyitási jelentés. Nagy sörcsarnok Zugló

(Schätz sörraktára)

csütörtökön, f. é. május hó 15-én megnyitattott.

Bemenet a csömöri-utról a közuti vaspálya végállomásánál, a városligeti oldalról a Gyarmat-utcából.

Vasár- és ünnepnapokon zene.

Ezen mintegy 6000 □ öl terjedelmel bíró terület — mely szép széles sétányokkal, faültetvényekkel, terjedelmes pázsitos terekkel és megfelelő földött helyiségekkel bőven el van látva — a főváros legkellemesebb kirándulási helyévé válni ígérkezik.

Két fedett teképlya t. cz. vendégeim rendelkezésére áll, melyek társaságok és egyleteknek térbe is adatnak. Alkalmas közlekedés a közuti vaspályával.

Kitűnő és terjedelmes jégverem állván rendelkezésemre, azon kellemes helyzetben vagyok, hogy mindenkor **friss, kitűnő minőségű sörrel** szolgálhatok s miután **borból és ételekből** is jutányos árak mellett, a legjobbat nyújtani szándékom, kérem a nagyérdemű közönséget, hogy tömege látogatásával szerencsétlenni kegyeskedjék. Tisztelettel

Schmidt Antal,
vendéglős.

Hirdetések

Az „Üstökös“ részére felvétetnek kiadóhivatalunkban

Budapesten,

Kecskeméti-utca 6-dik szám.

Uraságoktól levetett **férfi ruhák minden áron:**
kevésbé viselt

Magyar-utca 1. sz., I. emelet 9. Hatvani-utca sarkán.

Szt.-Margitszigeti gyógyfürdő

BUDAPEST.

35° R. meleg artézi kénes forrás, nagyszerű fürdőház, porcellán-, márvány-, kád- és kőfürdők zuhanykészülékkel, villamos fürdők.

A szt.-margitszigeti hévvíz mint fürdő, vagy belsőleg, vagy belégzésre kitünő eredményel használtatott a következő kóralakok ellen:

Csúsz, zsábák, idült kútegek, külsértések után fellépett izzadmányok, ugyszintén hashártyalob és méhbántalmakkal járó izzadmányok, görvély és bujakór, máj-, g. omor-, bélbántalmak, idült székrekedés, hólyag-hurut, női bántalmak, garat-, gége-, tüdőhurut, hüdések és idegbántalmak.

Utóbbiak ellen a villamos fürdők alkalmazták meglepő sikerrel.

A szigeten nagyszerű pormentes sétányok, ritka szépségű virágkertészet, 300 minden kényelemmel berendezett szoba, társalgási terem bel- és külföldi hírlapokkal ellátva, posta, telefon, távirda-összeköttetéssel, gyógyszer-tár, hol mindennemű ásványvíz is kapható

Rendelő fürdőorvos: **Dr. Bauer Antal** főhercegi udvari orvos.

Naponta katonai- és népzene.

Hajóközlekedés a fővárossal felőráként.

Fürdő menetjeggyel együtt váltva és fürdőbérletnél mérsékelt ár. A szigeten lakó fürdővendégek a fürdő- és menetjegynél előnyben részesítettek.

Fürdő-idény tartama május 1-től október 1-ig.

Lakások megrendelése a szigeten a felügyelőségi irodában.

31717

Szt.-Margitsziget gyógyfürdő felügyelősége Budapest.

CASÁSZÁRFÜRDŐ BUDAPESTEN

kénes hév- és langyos forrásokkal (27°—64-75° C.)

Fedett férfi és női iszapfürdői,

a fővárosban a legkitünőbb ásványvíz gőzfürdője,

kő-, török-, porcellán-, fehér- és vörös-márvány- és horgany-kádfürdői kizárólag természetes hő-oku ásványvízzel vannak táplálva, és a lakószobákkal zárt folyosók által összekötve.

200 lakószoba napi 50 krtól—3 frtig.

Nagyszerű ásványvíz-uszodák.

Kitünő gyógyhatás: mindennemű köszvényes-, csúsz-, csont-, csonthártya-, gyomor- és borbajok, vérszegénység, sápkór, fémmergezés stb. ellen. — Allandó fürdő-orvos: **Dr. Brunner Kálmán.** — Naponkint kétszer katonazene. — Gyógy és zenedij nincs.

13883

MATTONI-FELE
GISSHÜBLER
legtisztább égyenyos
SÁVANYU-KUT

legjobb asztali és üdítő ital,
kipróbálva köhögés-, torokbetegség-,
gyomor-, és hólyaghurutnál.

MATTONI HENRIK, KARLSBAD és BUDAPEST

Hazánk legkedveltebb savanyuvize

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend

A MOHAI

ÁGNES
FORRÁS

Legjobb asztali- és üdítőital
Kitünő szőlő-átot tesz az emésztési zavarnakál.

6 fensége József főherceg as-talan rendes italul-zoigai.
Friss állásban mindenkor kapható.
csász. és kir. és -zserb király
udvari szállítónal Budapestben
Ugyszintén minden gyógyszer-árban, fűszerkereske-
désben és vendégl. ben.

A legjobb

brünni szöveteket

eredeti gyári áron szállítja a

Siegel-Imhof

finomposztó-gyár

Brünnben.

Egy elegáns

tavaszi v. nyári

férfi-öltönyre

elengedő egy 3.10 mtr hosszú, azaz négy bécsi röl **maradék.**

Egy maradék ára

4 frt 80 kr közönséges

7 frt 53 kr finom

10 frt 50 kr finomabb

12 frt 40 kr legfin.

valódi gyapjuszövetből.

Továbbá legnagyobb választékban kaphatók: selyemmel átszőtt kammingarnok, felöltőszövetek, vadászoknak és turistáknak való jelen, szalonöltönyökre való peruvienne és toszking, hivatalnokok számára szabályszerint előírt posztók, mosható zérnászövetek, férfiak és fiúk számára, valódi piqúé-mel-lenszövetek stb.

Jó ára-, minta szerinti és pontos szállításért kezes-kédtünk. Minták ingyen és bérmentesen.

Az

Üstökös előfizetési ára:

negyedévre	---	2	frt
félévre	---	4	«
egész évre	---	8	«

Az «Üstökös» ez évi összes számai megrendelhetők a kiadóhivatalban.

Kecskeméti-utca 6. sz.

Áraka rendesek.